

Sygn. akt I C 619/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

przeciwko P. Ż.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

zasądza od powoda TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanej P. Ż. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 619/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 18 września 2019 r.

Powód TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą

w W. w pozwie skierowanym przeciwko P. Ż. domagał się zasądzenia kwoty 2.309,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie wskazał, że pozwana zawarła z powodem umowę ubezpieczenia auto casco nr (...), obejmującą pojazd marki F. o nr rej. (...). W dniu 10.08.2015 r. kierując pojazdem marki A. (...) spowodowała szkodę parkingową, po czym zbiegła z miejsca zdarzenia. Poszkodowana w osobie A. K. zgłosiła szkodę w pojeździe T. (...) wraz z roszczeniem o wypłatę odszkodowania z polisy AC sprawy o nr (...).

Powód naprawił szkodę, wypłacając odszkodowanie w kwocie 2.309,37 zł,

o czym zawiadomił pozwaną, wzywając ją do dobrowolnej zapłaty kwoty 2.309,37 zł. Żądanie pozostało bezskuteczne.

W odpowiedzi na żądanie pozwu pozwana domagała się jego oddalenia

w całości i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zarzuciła, że w związku z wezwaniem jej przez powoda – za pośrednictwem pełnomocnika firmy (...) Sp. z o.o. - do zapłaty 2.309,37 zł pozwana złożyła reklamację do pełnomocnika powoda z prośbą o udostępnienie dokumentacji i podstawy prawnej żądań regresowych. Mimo upływu obowiązującego terminu, pozwana nie otrzymała odpowiedzi na reklamację, co w jej przekonaniu należy traktować jako uwzględnienie reklamacji (zgodnie z art. 6 i 8 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym). Zdaniem pozwanej nie zostały spełnione przesłanki

regresu na podstawie art. 43 pkt. 4 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, albowiem pozwana nie zbiegła z miejsca zdarzenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 10.08.2015 r. w miejscowości M. na parkingu przy sklepie (...) miała miejsce szkoda parkingowa z udziałem pojazdów A. (...) o nr rej. (...) i T. (...) o nr rej. (...). Sprawczynią zdarzenia była pozwana P. Ż. (poprzednie nazwisko P.), wobec której zastosowano postępowanie mandatowe. W chwili zdarzenia pojazd, którym poruszała się pozwana A. (...) o nr rej. (...) objęty był polisą seria i nr (...) w powodowym towarzystwie. Poszkodowana A. K. zgłosiła szkodę w pojeździe T. (...) o nr rej. (...),

w związku z czym powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne i w dniu 16.11.2016 r. wypłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. (...) Sp. z o.o. jako upoważnionego leasingodawcy (...) Sp. z o.o. odszkodowanie w kwocie 2.309,37 zł. (okoliczności bezsporne, nadto dowód: informacja Komendanta Komisariatu Policji w N.

z 02.09.2015 r. – k. 33, zgłoszenie szkody – k. 23 - 26, kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu T. (...) o nr rej. (...) - k. 31, operat szkody nr (...), potwierdzenie transakcji – k. 34, 35, decyzja o wypłacie odszkodowania – k. 36, podgląd polisy – k. 19 - 22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów, uznanych za wiarygodne. Należy wskazać, iż pozwana nie kwestionowała samego faktu kolizji, z tytułu której powód dochodzi zapłaty. Okolicznością sporną były natomiast okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia pojazdu. Pozwana zarzucała w tym zakresie, że jako sprawcy szkody nie zbiegła z miejsca zdarzenia. Powód z kolei, domagając się zapłaty tytułem roszczenia zwrotnego (regresu), opartego na twierdzeniach, że pozwana dopuściła się zbiegnięcia z miejsca zdarzenia, tej kluczowej okoliczności nie wykazał.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy, powództwo, jako bezpodstawne, podlegało oddaleniu w całości.

Stosownie bowiem do art. 43 pkt 1, 3 i 4 ustawy z 22.05.2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. 2016 r, poz. 2060 z zm.), zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu, nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami lub zbiegł z miejsca zdarzenia.

Zastosowanie dyspozycji art. 43 pkt 4 ww. ustawy wymaga ustalenia, iż sprawca kolizji drogowej opuścił miejsce zdarzenia świadomie, bez spełnienia ciążących na nim obowiązków wynikających z art. 16 ustawy, w celu uniknięcia odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę (wina umyślna lub rażące niedbalstwo). Należy również zauważyć, że prawo regresu, o jakim mowa w ww. przepisie przysługuje przeciwko kierującemu pojazdem, którym może być sam posiadacz pojazdu, objętego umową ubezpieczenia OC.

W niniejszej sprawie, podstawa faktyczna, na której powód opiera żądanie zapłaty nie daje podstaw do stwierdzenia, że spełnione zostały przesłanki do żądania od pozwanej kwoty wypłaconego na rzecz (...) z o.o. odszkodowania.

W pierwszym rzędzie należy podnieść, że powód w pozwie powołuje się na łączącą strony umowę ubezpieczenia dobrowolnego (...) Casco, a nie umowę ubezpieczenia OC. Powołuje przy tym polisę dotyczącą pojazdu nie uczestniczącego w zdarzeniu tj. samochodu marki F. nr rej. (...). Twierdzenia te w żaden sposób nie korespondują z treścią dokumentów załączonych do pozwu, z których wynika jasno, że pozwana poruszała się pojazdem marki A. (...). Niezależnie od tego, powód nie przedstawił w poczet materiału dowodowego polisy OC, która dawałaby mu podstawę do żądania zwrotnego na podstawie art. 43 pkt. 4 ustawy. Załączony do akt wydruk zatytułowany „Podgląd polisy” (k.

19 - 22) nie stanowi dokumentu ubezpieczenia i nie da się na jego podstawie wywieść, czy wskazana w nim polisa seria i nr (...) dotyczy umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, czy umowy ubezpieczenia AutoCasco.

Żaden z zaofiarowanych dowodów nie wskazuje również, aby pozwana jako sprawca szkody zbiegła z miejsca zdarzenia. Okoliczność ta została stanowczo zaprzeczona przez stronę pozwaną, co powoduje, że obowiązkiem powoda było przekonanie sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń. Warto przypomnieć, że powód w niniejszym procesie reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego adwokatem, co tym uzasadnia stwierdzenie, że nie było rzeczą Sądu zarządzanie uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych.

Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaprzeczenie dokonane przez stronę pozwaną powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (por. orzeczenie SN z 28.04.1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego

z 11.06.2002 rok, sygn. akt II KK 110/02, LEX nr 54398, obowiązek pozostania sprawcy wypadku na miejscu zdarzenia służyć ma przede wszystkim ułatwieniu wszechstronnego wyjaśnienia przebiegu wypadku i ochronie interesów wymiaru sprawiedliwości oraz cywilnoprawnych interesów podmiotów uczestniczących w zdarzeniu.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ocenę, czy pozwana swoim zachowaniem wypełniła definicję pojęcia „zbiegnięcia z miejsca zdarzenia” w rozumieniu art. 43 pkt 4 ustawy, co mogłoby skutkować obciążeniem jej jako kierującej obowiązkiem zwrotu na rzecz ubezpieczyciela wypłaconego odszkodowania za szkodę w mieniu. Informacja zawarta w piśmie KPP w N. (k. 33), wskazująca, że wobec sprawcy zdarzenia P. P. (pозwanej) zastosowano postępowanie mandatowe prowadzi wręcz do przeciwnej konkluzji, a mianowicie, że pozwana nie podejmowała czynności zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności, czy uniemożliwienia ustalenia jej tożsamości. Jakkolwiek, zaniechanie przez powoda inicjatywy dowodowej w tym zakresie, obciąża jego i na podstawie art. 43 pkt. 4 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. 2016 r, poz. 2060 z zm.) w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. prowadzi do oddalenia powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl zasady art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

w zw. z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie, obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika i koszt opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.